Festival „in memoriam”

(Daniela Caraman Fotea, 12 septembrie 2007)

La actuala ediție, Festivalul Internațional „George Enescu” aduce în atenția publicului său (și nu numai), personalitatea celor care ani de-a rîndul au creat emoții, istorie, școală și renume pentru nație.

Chiar de la concertul inaugural, **Ludovic Spiess** a fost evocat în plenul Sălii Palatului, ca un simbol pentru trecute și actuale glorii. De altfel, îmi spunea Smaranda Oțeanu Bunea: pe 13 mai, ziua de naștere a marelui artist, în foaierul Operei din Viena au răsunat ore la rînd înregistrările sale. Iată un gest pentru care îi putem fi recunoscători D-lui Ioan Holender.

Răsfoind programul Festivalului, am întîlnit însă și alte repere emoționale: un **serial** de concerte dedicate: in memoriam **Ștefan Ruha** – program interpretat de tineri clujeni; remember **Florica Musicescu**, eminenta profesoară de pian; memento **Constanța Erbiceanu**, **Dan Cumpătă**. Prefațând astfel recitalurile tinerilor, care pot afla nemijlocit și explicit de existența și faptele de muzică ale unor maeștri, cărora le datorăm pioasă aducere aminte și pomenire. Există și o seară **Ion Voicu**, pe care timpul nu-l va șterge multă vreme din calendar.

A fost desigur comemorată neașteptata, tragica plecare dintre noi a lui **Luciano Pavarotti**, alt genial artist care va învinge uitarea.

Aceste gesturi spirituale nu puteau ocoli fatidicul nine-eleven: aparent fără relație directă cu muzica. Ieri la Ateneu, într-o serată moderată diletant dar cu miză diplomatică și de sensibilitate însemnată, prin ideile reverberante aparținînd unor profesioniști în ale cuvîntului – Emil Hurezeanu – sclipitor, Horia Roman Patapievici, Ana Blandiana, Ion Caramitru, Dan Dediu, s-a evocat tragedia de la 11 septembrie 2001: distrugerea criminală a turnurilor gemene din New York.

Le-am vizitat cu ani în urmă: acolo, sus, era o înălțare, nu doar la propriu. Cu ce am rămas după?

Desprind cîteva din cele spuse pe scena Ateneului: a fost o reciclare a luptei împotriva lumii libere: redescoperirea urii – combustibil al mersului înainte; în timp ce al artei, este dragostea (Ana Blandiana). Dan Dediu: sensibilitatea noastră nu este pregătită să reacționeze la catastrofă. Dar, responsabilitatea demersului artistic a crescut enorm.

Probabil că vedem, auzim altfel, chiar fără să o știm, ceea ce muzica – despre care se spune că între arte are darul anticipației – se străduiește și chiar reușește să ne transmită premonitiv. Să fim așadar atenți.